Lávka přes rozbouřený vody

Napsal uživatel Jan Frána - Hafran
Čtvrtek, 20 Červen 2013 14:43

Jaro vtrhlo do celýho kraje s brutální silou a hladově se zakouslo do bohatý sněhový nadílky. Díky tomu se údolím Sobotnice a jejích přítoků přehnala povodeň, a my teď procházeli naše trampský teritorium, abysme zjistili, co napáchala. Na březích bylo vidět, že ještě před pár dny byly okolní louky pod vodou, i když teď už byla Sobotnice zpátky v korytu. Pravda, vešla se tam tak tak.
Nepříjemný překvapení nás ale čekalo u soutoku s Radostínským potokem. Lávku, po která nás po léta bezpečně převáděla přes rozbouřenej tok a vedla nás na pěšinu do našeho Divnýho údolí, živel smetl.
„Tak, a máme po žížalkách! Jak se dostaneme na druhou stranu?“ ptal se Háros.
„Postavíme novou,“ neváhal ani na vteřinu věčnej budovatel Hastrman, „přineseme nářadí a za odpoledne ji máme hotovou.“
„Ale nářadí sebou nemáme, víš?“
„Je na boudě!“
„Jenže bouda je za vodou.“



To Hastrmana na chvíli zarazilo, pak beze slova shodil uzdu a s rozběhem a odrazem od zbytků původní lávky přeskočil na druhej břeh. Při pohledu do zpěněný vody jsme neměli nejmenší chuť to po něm opakovat.
„Počkejte na mě, za chvíli jsem zpátky!“ jenom houknul a zmizel v Divným údolí.
Opravdu mu to netrvalo dlouho, a Hastrman se už promenoval s nářadím po druhým břehu a okukoval terén.
„Mám nápad,“ zavolal po chvilce, „co když ji tentokrát postavíme níž po proudu, až za tou zatáčkou?“
Jeho návrh měl něco do sebe. Sobotnice tady dělala prudkej ohyb doprava a v přístupu k původní lávce bránily ruiny spáleným Noháčova mlýna. Pro nás to znamenalo vždycky projít

vysokýma kopřivama podél břehu a na druhý straně pak brodit Radostínskej potok, abysme se dostali na pěšinu podél něho. Nová poloha lávky tohle eliminovala, takže když už ji musíme stavět od začátku, proč toho nevyužít? Dali jsme se do práce.
Stavba nešla tak rychle, jak si Hastrman maloval. Do večera jsme měli přes potok jednu silnou kládu, pevně uchycenou balvanama k břehům a připravený dříví na dokončení.
V neděli kolem poledne bylo hotovo. Lávka byla bytelná, díky svojí šířce a zábradlí pohodlná a bezpečná. Stáli jsme hrdě na ní a zírali do rozvodněnýho potoka.
„Někoho slyším," oznámil najednou Hároš.
Měl pravdu, proti proudu Sobotnice bylo slyšet, jak na sebe pokřikujou dva mužský hlasy.
„To vypadá na Ježka a Slepejše," konstatoval Hastrman, „to je dobře, pokecáme."
Oba zmíněný kamarádi jsou členy spřátelený osady T.O.Šakali a my je na Sobotnici často a rádi potkáváme.
Hároš dál špicoval uši.
„Jedou na lodi! Ti se mají, trefili pěknou vodu," řekl závistivě.
„To je rychle přejde!" vyhrknul jsem, když jsem si uvědomil situaci, „o týhle lávce neví a nevejdou se pod ní!"
„A doprčic!" zařval Hastrman a startoval jim po břehu naproti. Pozdě! Vzápětí se ze zatáčky vyřítila indiánka, jejíž posádka měla plný ruce práce s kormidlováním a vyrovnáváním kopance, kterej jim z levý strany uštědřil rozvodněnej Radostínskej potok. Zůstali jsme s Hárošem na lávce a tak viděli jejich nefalšovanej úžas v očích, brzy vystřídanej hrůzou. Na nic víc jim čas nezbyl. Dali sice kontra, ale i tak během vteřiny narazili do lávky, stočili se bokem a silnej proud je pod ní podroloval.
„Kterej blbec tady postavil tu lávku?" prskal vzteklej Ježek na břehu, když jsme je vylovili.
„To jsi udělal schválně!" obvinil Hastrmana poté, co ten se přiznal k autorství nápadu.
Jeho kamarád si zatím vyčistil neuvěřitelně silný brejle a starostlivě prohlížel loď. Byla jeho miláček. Slepejš, známej znalec Setona, si ji postavil úplně sám, po vzoru indiánskejch kánoí a byl na ni jaksepatří pyšnej. Měl bejt proč. Nejenže vypadala naprosto úžasně, ale dokonce bez viditelný úhony přestála tenhle hrůzostrašnej karambol. Až potom, co si zkontroloval každý prkýnko, každou výztuhu a malovaný zdobení, se nechal převlíct, dát si sušit věci a zabalit se do spacáku.
„Máš štěstí!" pronesl temně k Hastrmanovi, „stát se něco mojí lodi, tak tě tady vykuchám jako rybu."
Oba jsme je napájeli grogem a Hastrman se pořád omlouval, že je nestačil varovat.
„Jenže stejně je to blbost, postavit lávku takhle za zatáčkou v peřeji, to dřív nebo pozdějc odnese další loď."
„Tak tam dáme ceduli," navrhnul jsem.
„To je na houby, muselo by se zastavit už před zatáčkou a přetahovat to kolem mlejna. Je to hrozná dálka a ještě přijdeme o jeden z nejzajímavějších úseků," brblal dál Ježek a měl pravdu.
„Přesně tak!" podpořil ho Slepejš, „ta lávka musí pryč. Postavte ji tam, kde byla."
„Tak to ne, nám se líbí tady," protestoval bojovně Hastrman a hodlal bránit svůj výtvor se zbraní v ruce.
„Tak si to vymysli jinak, ale tenhle zabiják tady zůstat nemůže!" ukončil diskuzi Ježek.
To byla pro Hastrmana výzva. Hned po návratu z vandru se sešel s Česnekem, vzápětí se oba začali tvářit tajemně jako hrad v Karpatech. Celej tejden jsme je vídali skloněný nad velký archy papíru, kam čmárali plánky a schémata. Před náma to schovávali. Prej překvapení. Na víkend pak zmizeli na Sobotnici, obtíženi lanama, hřebíkama a nářadím.

V pondělí vítězoslavně hlásili, že problém je vyřešen. A protože obleva pokračovala, vyzvali oba plavce, aby si námi překaženou vodu zopakovali.
„Aby to nebyl zase nějakej podraz," tvářil se krajně nedůvěřivě Slepejš.
„Víte co? Pojeďte taky! Ať máme jistotu," vyzval nás Ježek.
Mrkli jsme na sebe s Hárošem a bylo rozhodnuto. V sobotu ránu jsme vyložili lodě pod mostem u Nového mlejna a šli se podívat těch pár kilometrů dolů po proudu k mlejnu Noháčovu, co že to tam vlastně Hastrman s Česnekem vybudovali. Už tam byli a jejich dílo úplně překonalo i naše nejbujnější představy. Nad vodama Sobotnice se vznášela soustava klád a provazů, podivně promotanejch, na koncích provazů ve vzduchu levitovaly bedny se šutrama, o kus dál byl na stromě zavěšenej sud, do kterýho vedly z potoka trubky.
„To je zvedací most," poskakoval pod tou obludou Hastrman a nadšeně mával rukama, „až pojedete, před zatáčkou zatáhnete za tohle lano, tím se uvolní západka a ty šutry rychle zvednou lávku nahoru. Současně se do vody ponoří trkač, kterej bude do sudu čerpat vodu. Jakmile ho naplní, ten svojí váhou přes kladku převáží bednu s kamenama a lávka zase klesne dolů, západka ji zajistí a sud se vylije. Na projetí máte tak pět minut."
Vypadalo to hrozně složitě a nikdo z nás tomu moc nevěřil. Ale když Hastrman zatáhnul za ovládací provaz, světe div se, fakt to fungovalo!
„To je jasný, že to funguje!" prohlásil Česnek, „Hastrman sice přišel s nápadem, že uděláme zvedací most, ale mechanismus jsem vymejšlel já!" dodal hrdě.
„No tak to tedy zkusíme," souhlasil neochotně Slepejš, „ale jedete první!" ukázal na nás.
Než jsme došli zase k Novýmu Mlejnu, já nafouknul mojí Pálavu Princeznu a všichni se převlíkli se do vodáckýho, chvilku to zabralo. Dokonce tak dlouhou chvilku, že Hastrman začal bejt nedočkavej. Nervózně pobíhal po lávce, popotahoval za provazy, zkoušel, jestli jsou správně napnutý a nikde nedrhnou. Dalo se do deště.
Konečně jsme vypluli a během půlhodinky jsme ve svižným proudu dorazili k lanu. Hároš na háčku chytil provaz, silně zatáhnul a my slyšeli dřevěný vrzání, jak se mechanismus lávky dal do pohybu. Vše by fungovalo tak, jak mělo, nebejt jedný maličkosti. Nervózního Hastrmana na lávce. Stál na lávce, přes ramena přehozenou celtu a vyhlížel nás. Rameno lávky se zvedalo, napřed sice trochu lenivě, ale pak přeci jen postupně nabíralo rychlost. Jeho uložení nebylo na váhu kládý i s Hastrmanem dimenzovaný, takže boční kůl, vymezující pohyb ramene, povolil a naklonil se. Hastrman přestal být zvedán kolmo a místo toho se pohyboval šikmo po balistický křivce v úhlu pětačtyřiceti stupňů. Vyřítili jsme se ze zatáčky právě v okamžiku, kdy rameno dosáhl svý maximální vejšky a Hastrman se od něj oddělil. Přeletěl nám nad hlavama a my bezpečně pod lávkou projeli. Míň štěstí ale měla indiánka za námi. Maskáčovej Batman na sestupový dráze minul na háčku sedícího Ježka, zadkem přerazil šprajc a přistál uprostřed lodi přímo před vyděšeným Slepejšem. Před větší tělesnou újmou ho naštěstí uchránil náhradním oblečením nacpanej loďák, Indiánskou kanoi ale nic uchránit nemohlo. Osmdesát kilo živý váhy těžce dolehlo na loď a přirazilo ji přímo na šutr v peřeji. Ozvalo se zlověstný křupnutí, následovaný šplouchancem, jak se zmrzačený plavidlo i s posádkou převrátilo na bok.
Posádka byla vykrysena do nelítostnýho živlu, kanoe se stočila napříč proudem a zahnutou špičkou se zachytila za vychýlený rameno lávky. Souboj poškozený lodi se silou vody nemohl dopadnout jinak, než dopadl. Týraná konstrukce za srdcervoucích zvuků povolila a dole po proudu to chvíli vypadalo, jako když se sirkárnou prožene povodeň.
Přistáli jsme, jak nejdřív to šlo. U lávky už Česnek vytáhnul naštvanýho Ježka i otřesenýho Hastrmana a na břehu ležely zdevastovaný trosky kdysi nádherný indiánský kanoe. Jen její stavitel chyběl.

„Kde je.. je… Sle- slepejš?“ jektal zubama otřesenej Ježek.
„Do háje, někde se topí,“ zděsil se Hastrman a vyrazil po proudu. Cestu mu zastoupila děsivá postava, která jakoby vyrostla ze země. Obalená bahnem a suchou trávou, ze který svítily vyvalený oči a vyceněný zuby. Slepejš nebyl k poznání i díky tomu, že mu chyběly na nose popelníky, který nosil místo brejlí. A to byla Hastrmanova klika. Slepejš, kterej ho viděl jenom jako nezřetelnej stín, zuřivě mával pádlem, vydával neartikulovaný zvuky a řítil se na něj. Vběhnul přímo do trosek lodě, zakopnul a hlavou se praštil o příď. Poznal, na čem leží. Zavzlykal, vymrštil se a zařval.
„Hastrmane! Už zase! Teď jsi to určitě schválně udělal, tohle už nemůže bejt náhoda! Ty vrahu ušlechtilých lodí, ty šmejde mizernej, ty kryso, přiznej se, já tě zardousím, já tě rozčtvrtím!“
A pak už jsme jenom sledovali dvě postavy, jednu zoufale prchající a druhou zuřivou a ozbrojenou pádlem, kterak mizí v lese nad potokem.
Ježek přistoupil k Česnekovi a položil mu otázku, které ho naprosto vyvedla z míry, protože tak prostá věc ho jednoduše nenapadla.
„Poslechni, vysvětli mi jednu věc! Proč jste, proboha, stavěli takový monstrum? Katapult? Proč jste jednoduše tu lávku nezvedli o metr vejš?“ _____

Jan Frána - Hafran
Trapsavec 2013
2. místo v próze Olpsavců